

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 236/2008

z dnia 10 marca 2008 r.

kończące, zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96, częściowy przegląd okresowy ceł antidumpingowych na przywóz azotanu amonu pochodzącego z Rosji

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 11 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

1. Obowiązujące środki

(1) Obecnie obowiązującymi środkami są ostateczne cła antidumpingowe nałożone na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 658/2002 ⁽²⁾ na przywóz azotanu amonu pochodzącego z Rosji.

2. Wniosek o przeprowadzenie przeglądu

(2) Komisji został przedłożony wniosek dotyczący częściowego przeglądu okresowego zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

(3) Wniosek został złożony przez dwóch powiązanych producentów eksportujących z Rosji, należących do

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2117/2005 (Dz.U. L 340 z 23.12.2005, s. 17).

⁽²⁾ Dz.U. L 102 z 18.4.2002, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 945/2005 (Dz.U. L 160 z 23.6.2005, s. 1).

holdingu Acron, tj. OJSC Acron i OJSC Dorohobuż. Te dwa przedsiębiorstwa, ze względu na łączące je związki, na potrzeby niniejszego dochodzenia traktuje się jako jedną osobę prawną („wnioskodawca”). Zakres wniosku ograniczony jest do badania dumpingu w odniesieniu do wnioskodawcy.

(4) Wnioskodawca twierdził i dostarczył dowody *prima facie* wskazujące, iż okoliczności, na podstawie których ustanowiono środki, zmieniły się i że zmiany te mają charakter trwały. Wnioskodawca przedstawił dowody *prima facie* wskazujące, że porównanie jego własnych kosztów azotanu amonu z jego cenami eksportowymi do Wspólnoty doprowadziłoby do obniżenia dumpingu znacznie poniżej poziomu obowiązujących środków. W związku z powyższym dalsze stosowanie środków na obecnych poziomach, opartych na wcześniej określonym poziomie dumpingu, nie będzie konieczne dla celów zrównoważenia dumpingu.

3. Wszczęcie przeglądu

(5) Ustaliwszy, po konsultacji z Komitetem Doradczym, że istnieją wystarczające dowody uzasadniające wszczęcie częściowego przeglądu okresowego, Komisja ogłosiła w dniu 19 grudnia 2006 r., na mocy zawiadomienia opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽³⁾, wszczęcie, zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, częściowego przeglądu okresowego środków antidumpingowych nałożonych na przywóz azotanu amonu pochodzącego z Rosji.

(6) Niniejszy przegląd był ograniczony w swoim zakresie do dumpingu, a jego celem było określenie potrzeby dalszego stosowania, zniesienie lub zmiany obowiązujących środków w odniesieniu do wnioskodawcy.

⁽³⁾ Dz.U. C 311 z 19.12.2006, s. 55.

4. Dochodzenie

- (7) Dochodzenie w sprawie dumpingu objęło okres od dnia 1 października 2005 r. do dnia 30 września 2006 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem przeglądownym” lub „ODP”).
- (8) Komisja oficjalnie powiadomiła wnioskodawcę oraz przedstawicieli kraju wywozu, a także przemysł wspólnotowy o wszczęciu przeglądu okresowego. Zainteresowanym stronom umożliwiono przedstawienie swoich opinii na piśmie oraz złożenie wniosku o przesłuchanie.
- (9) Wszystkie zainteresowane strony, które o to wnioskowały i które wykazały, że istnieją powody do ich przesłuchania, otrzymały taką możliwość.
- (10) Kwestionariusz przesłano wnioskodawcy i związanym z nim na rosyjskim rynku krajowym przedsiębiorstwom handlowym. Wnioskodawca nadesłał pełną odpowiedź na kwestionariusz, podobnie jak dwa związane z nim przedsiębiorstwa handlowe.
- (11) Komisja zgromadziła i sprawdziła wszelkie informacje uznane za niezbędne do określenia dumpingu. Wizyty weryfikacyjne odbyły się na terenie następujących przedsiębiorstw:

a) producenci eksportujący:

- OJSC Acron,
- OJSC Dorohobuż;

b) powiązane przedsiębiorstwa handlowe:

- JSC Rostragronova,
- JSC Kubanagronova.

B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

1. Produkt objęty postępowaniem

- (12) Produktem objętym przeglądem jest taki sam produkt jak w dochodzeniach wymienionych w motywie 1, tj. stałe nawozy z zawartością azotanu amonu przekraczającą 80 % masy, pochodzące z Rosji („produkt objęty postępowaniem”), obecnie objęte kodami CN 3102 30 90, 3102 40 90, ex 3102 29 00, ex 3102 60 00, ex 3102 90 00, ex 3105 10 00, ex 3105 20 10, ex 3105 51 00, ex 3105 59 00 i ex 3105 90 91.

2. Produkt podobny

- (13) Jak ustalono w poprzednich postępowaniach i potwierdzono w obecnym postępowaniu, produkt

objęty postępowaniem i produkty wytwarzane i sprzedawane przez wnioskodawcę na rosyjskim rynku krajowym mają te same podstawowe właściwości fizyczne i chemiczne oraz zastosowania i dlatego też uznaje się je za produkty podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Jako że obecny przegląd został ograniczony do określenia dumpingu w odniesieniu do wnioskodawcy, nie sformułowano żadnych wniosków w zakresie produktu wytwarzanego i sprzedawanego przez przemysł wspólnotowy na rynku wspólnotowym.

C. WYNIKI DOCHODZENIA

- (14) Zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego zbadano, czy zmieniły się okoliczności, w oparciu o które ustalono obecny margines, i czy zmiany te mają charakter trwały.

1. Wartość normalna

- (15) Aby ustalić wartość normalną, zbadano najpierw, czy całkowita wielkość sprzedaży krajowej wnioskodawcy była reprezentatywna zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Sprzedaż krajowa wnioskodawcy została uznana za reprezentatywną w porównaniu do jego sprzedaży eksportowej, jako że reprezentowała ona ponad 5 % wielkości jego całkowitej sprzedaży eksportowej do Wspólnoty.
- (16) Komisja zbadła następnie, czy wyżej wymieniona sprzedaż krajowa mogła być uznana za dokonaną w zwykłym obrocie handlowym zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W tym celu zbadano koszt produkcji wytworzonego i sprzedanego przez wnioskodawcę na rynku krajowym produktu.
- (17) Głównym surowcem wykorzystywanym w procesie produkcyjnym produktu objętego postępowaniem jest gaz, który stanowi znaczący odsetek całkowitych kosztów produkcji. Zbadano zatem, zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, czy koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem zostały w sposób uzasadniony odzwierciedlone w rejestrach księgowych stron, których dotyczy postępowanie.
- (18) Na podstawie danych opublikowanych w uznanych międzynarodowych źródłach specjalizujących się w rynkach energetycznych ustalono, że ceny płacone przez wnioskodawcę były wyjątkowo niskie. Wynosiły one przykładowo jedną piątą ceny eksportowej gazu ziemnego wywożonego z Rosji i były znacznie niższe od cen gazu płaconych przez producentów wspólnotowych. W tym zakresie wszystkie dostępne dane wskazują, że krajowe ceny gazu w Rosji były cenami regulowanymi, które znajdują się na znacznie niższym poziomie niż ceny rynkowe płacone na nieregulowanych rynkach gazu ziemnego.

- (19) Ponieważ ceny gazu nie były w sposób uzasadniony odzwierciedlone w rejestrach księgowych wnioskodawcy, konieczne było ich odpowiednie dostosowanie. Wobec braku wolnych od zniekształceń cen gazu odnoszących się do rosyjskiego rynku krajowego oraz zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego ceny gazu musiały zostać ustalone na „jakiegokolwiek innej uzasadnionej podstawie, w tym w oparciu o informacje pochodzące z innych reprezentatywnych rynków”. Cena dostosowana ustalona została na podstawie średniej ceny gazu rosyjskiego sprzedawanego na wywóz na granicy niemiecko-czeskiej (Waidhaus) z pominięciem kosztów transportu i dostosowana, tak aby odzwierciedlać koszty dystrybucji lokalnej. Waidhaus, będący głównym punktem sprzedaży gazu rosyjskiego do UE – największego rynku zbytu gazu rosyjskiego, na którym ceny w sposób uzasadniony odzwierciedlają koszty – może być uznany za rynek reprezentatywny.
- (20) Po ujawnieniu tych danych wnioskodawca twierdził, że jakiegokolwiek dostosowanie cen gazu płaconych na rynku krajowym byłoby nieuzasadnione, ponieważ zapisy księgowe przedsiębiorstwa w pełni odzwierciedlają koszty związane z działalnością produkcyjną i ze sprzedażą produktu podobnego w kraju pochodzenia.
- (21) Tym niemniej, badając koszty produkcji produktu podobnego zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, należy ustalić, czy koszty zarejestrowane w księgach przedsiębiorstwa w sposób uzasadniony odzwierciedlają koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego dochodzeniem. Z powodów określonych powyżej w motywie 18 stwierdzono, że taka sytuacja nie miała miejsca. Wnioskodawca nie odniósł się do oczywistej znaczącej różnicy pomiędzy ceną gazu płaconą na rosyjskim rynku krajowym i ceną eksportową gazu ziemnego z Rosji, z jednej strony, a tą płaconą przez producentów wspólnotowych, z drugiej strony. Nie odniósł się również do faktu, że ceny gazu ziemnego na rynku krajowym były w Rosji regulowane i nie mogły być uznane za odzwierciedlające w uzasadniony sposób cenę normalnie płaconą na rynkach wolnych od zniekształceń. Wreszcie należy zauważyć, iż wnioskodawca nie wytłumaczył, dlaczego pomimo powodów wymienionych w motywie 18 koszt gazu wykorzystywanego do produkcji produktu podobnego sprzedawanego na rynku krajowym miały być w uzasadniony sposób odzwierciedlony w zapisach księgowych. Z tego względu wniosek musiał zostać odrzucony.
- (22) Wnioskodawca twierdził ponadto, że poprzez dokonywanie dostosowania ze względu na gaz *de facto* zastosowano metodologię mającą za zadanie określić normalną wartość, co nie jest przewidziane w rozporządzeniu podstawowym. W związku z powyższym, zastępując krajowe koszty gazu kosztami obliczonymi tak jak to opisano powyżej w motywie 19, oraz w związku z faktem, że koszty te stanowią znaczącą część kosztów całkowitych produktu podobnego, a zatem również obliczonej wartości normalnej, wartość ta byłaby *de facto* określona na podstawie danych pochodzących z trzeciego „reprezentatywnego” rynku. W tym zakresie wnioskodawca dowodził jednak, że w wypadku państw o gospodarce rynkowej rozporządzenie podstawowe przewiduje tylko następujące metody określania wartości normalnej:
- (i) na podstawie ceny krajowej produktu podobnego w zwykłym obrocie handlowym lub zamiennie, w przypadku, gdy sprzedaży nie dokonuje się w zwykłym obrocie handlowym;
  - (ii) w oparciu o koszty produkcji w kraju pochodzenia (uwzględniając uzasadnione koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne (SG&A) i zysk); lub
  - (iii) w oparciu o reprezentatywne ceny eksportowe produktu podobnego do właściwego kraju trzeciego. Wnioskodawca stwierdził, że w związku z powyższym wartość normalna nie powinna się opierać na danych z rynku reprezentatywnego kraju trzeciego.
- (23) W związku z powyższym oraz jak to opisano w motywach 45–48, należy, po pierwsze, zauważyć, iż wartość normalna została ustalona zgodnie z metodami opisanymi w art. 21 ust. 1–6 rozporządzenia podstawowego. Tym niemniej, aby ustalić, czy sprzedaż na rynku krajowym miała miejsce w zwykłym obrocie handlowym w związku z cenami, tj. czy przynosiła zysk, należy najpierw ustalić, czy koszty wnioskodawcy były uzasadnioną podstawą w rozumieniu art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Dopiero po wiarygodnym ustaleniu kosztów można określić, którą metodę należy zastosować w celu ustalenia wartości normalnej. Nie jest zatem właściwe twierdzenie, że określając wiarygodne koszty zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, zastosowano nową metodologię określenia wartości normalnej.
- (24) Wnioskodawca twierdził ponadto, że dostosowując koszty zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, poziom dostosowanych kosztów nie może przekroczyć poziomu odpowiednich kosztów w kraju wywozu. W przeciwnym wypadku metodologia zastosowana do dostosowania kosztów byłaby niezgodna z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, który mówi, że wartość normalną produktu podobnego należy obliczyć na podstawie kosztów produkcji w kraju pochodzenia.
- (25) Dostosowanie kosztów miało miejsce zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Artykuł 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie odnosi się do „kosztów produkcji w kraju pochodzenia”, lecz wyraźnie upoważnia instytucje do wykorzystania kosztów produkcji pochodzących „z innych reprezentacyjnych rynków” w krajach innych niż kraj pochodzenia. W związku z tym argument wnioskodawcy musiał zostać odrzucony.
- (26) Wreszcie, ustalenia poczynione w motywach 18 i 19 również nie są sprzeczne z art. 1 rozporządzenia podstawowego, jak tego dowodził wnioskodawca. W rzeczywistości, chociaż art. 1 rozporządzenia podstawowego wskazuje, że normalną wartość należy określić, odnosząc się do danych z kraju wywozu, rozporządzenie podstawowe jasno stwierdza również, że istnieją wyjątki od tej zasady.

- (27) W związku z tym argument wnioskodawcy w tym zakresie musiał zostać odrzucony.
- (28) Wnioskodawca twierdził ponadto, że jeżeli miało mieć miejsce dostosowanie do jego kosztów gazu ziemnego na rynku krajowym, takie dostosowanie powinno się opierać albo:
- (i) na nieregulowanych cenach gazu w Rosji; albo
  - (ii) na średniej eksportowej cenie rosyjskiego gazu ziemnego w państwach bałtyckich; lub też ewentualnie
  - (iii) na rzeczywistych kosztach produkcji gazu ziemnego w Rosji powiększonych o uzasadnioną marżę zysku.
- (29) Po pierwsze, fakt, że Komisja mogła wybrać inną podstawę, nie oznacza, że wybór Waidhaus był nieuzasadniony. Głównym kryterium takiego wyboru podstawy obliczenia cen gazu jest to, że właściwie odzwierciedla ona cenę normalnie płaconą na rynku wolnym od zniekształceń. Niezaprzeczalnie warunek ten jest spełniony w przypadku cen w Waidhaus. Po drugie, fakt, że ilość gazu sprzedawanego po nieregulowanych cenach na rynku wewnętrznym była niewielka w ODP i że ceny te były znacząco bliższe regulowanej cenie na rynku wewnętrznym niż swobodnie określonej cenie eksportowej, wyraźnie sugeruje, że te nieregulowane ceny podlegały zniekształceniom poprzez dominujące ceny regulowane. Z tego powodu nie można było skorzystać z nieregulowanych cen krajowych. Uznano również, że rosyjskie ceny eksportowe gazu sprzedawanego państwom bałtyckim były niewystarczająco reprezentatywne z powodu relatywnie niewielkiego wywozu do tych krajów. Ponadto konieczne dane dotyczące transportu i kosztów dystrybucji nie były dostępne, a w związku z tym nie można było ustalić wiarygodnych cen dla państw bałtyckich. W rzeczywistości zdecydowanie największe ilości gazu są eksportowane przez punkt sprzedaży w Waidhaus, który jest zatem właściwą podstawą dla obliczenia dostosowania. Wnioskodawca nie dostarczył żadnych dowodów dotyczących istnienia reprezentatywnych rynków, innych niż punkt sprzedaży w Waidhaus, gdzie ceny w sposób uzasadniony odzwierciedlają cenę normalnie płaconą na rynku wolnym od zniekształceń. Wskutek tego powyższe argumenty zostały odrzucone.
- (30) W tym kontekście wnioskodawca twierdził również, że kupował około 50 % zużywanego w produkcji nawozów gazu ziemnego na nieregulowanym rynku w Rosji. Wnioskodawca twierdził, że dostosowywanie jego cen gazu w sytuacji, gdy nie dokonywano takich dostosowań w przypadku pozostałych eksporterów, którzy mieli wyższe poziomy kosztów podobne do wnioskodawcy, byłoby działaniem dyskryminującym. Należy zauważyć, że zgodnie ze zweryfikowanymi odpowiedziami na kwestionariusz zakupy gazu ziemnego przez wnioskodawcę na nieregulowanym rynku w Rosji miały charakter marginalny w ODP. Z tego względu wniosek musiał zostać odrzucony.
- (31) Odnośnie do opcji wymienionej w ppkt (iii) motywu 28 powyżej, tj. dotyczącej oparcia się na rzeczywistych kosztach produkcji gazu ziemnego w Rosji, należy najpierw zauważyć, że w przeciwieństwie do tego, co twierdzi wnioskodawca, taka opcja nie jest wyraźnie przewidziana w art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Ponadto, jak stwierdzono w motywie 29, głównym kryterium wyboru podstawy do obliczenia cen gazu jest to, że właściwie odzwierciedla ona cenę normalnie płaconą na rynku wolnym od zniekształceń. A zatem to, czy cena gazu oferowana przez dostawcę klientom zapewnia zysk, jest bez znaczenia w tym kontekście. Dlatego też argument ten musiał zostać odrzucony.
- (32) Wnioskodawca twierdził ponadto, że ceny na rynku krajowym gazu ziemnego w Rosji regulowane przez państwo stale rosną i osiągają poziomy pokrywający koszt produkcji gazu. W związku z tym cena na rynku krajowym nie może być uznana za niekonkurencyjną lub niską w stopniu nieuzasadnionym.
- (33) Argument ten nie znajduje poparcia, jako że właściwą normą wyboru reprezentatywnego rynku nie jest to, czy ceny jako takie zapewniają zysk, lecz czy ceny właściwie odzwierciedlają cenę normalnie płaconą na rynku wolnym od zniekształceń, jak to zostało wyjaśnione w motywie 29 powyżej. Nie dotyczy to cen regulowanych przez państwo. Ponadto argument ten przeczy również publicznym wypowiedziom rosyjskiego dostawcy gazu (potwierdzonym przez jego opublikowane i poddane audytowi sprawozdania finansowe), że ceny gazu na rosyjskim rynku krajowym nie pokrywają kosztów produkcji, transportu i sprzedaży. Argument ten został zatem odrzucony.
- (34) Odnośnie do metody wyliczenia ceny gazu w punkcie Waidhaus wnioskodawca twierdził, że rosyjskie cła wywozowe płacone w przypadku każdego wywozu powinny zostać odjęte od ceny Waidhaus, ponieważ cło wywozowe nie jest uiszczane w przypadku sprzedaży krajowej.
- (35) Rzeczywiście cena rynkowa w punkcie sprzedaży Waidhaus, które to miejsce zostało uznane za reprezentatywny rynek w rozumieniu art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, jest ceną uwzględniającą podatki wywozowe, a nie ceną przed nałożeniem podatków. Z perspektywy kupującego to cena, którą musi zapłacić w Waidhaus, jest istotna i pod tym względem nie ma znaczenia, jaki procent ceny stanowi podatek wywozowy, a jaki procent płaci się dostawcy gazu. Dostawca, z drugiej strony, będzie się zawsze starał zmaksymalizować cenę i żądał najwyższej ceny, jaką klienci są w stanie zapłacić. Zważywszy, że cena ta jest zawsze znacznie wyższa od kosztów produkcji, pozwalając w ten sposób dostawcy gazu na osiągnięcie bardzo dużych zysków, jego polityka cenowa nie opiera się głównie na wysokości podatku wywozowego, lecz na tym, jaką ceną jego klienci są skłonni zapłacić. Stwierdza się zatem, że to cena zawierająca podatek eksportowy, a nie cena przed uiszczeniem podatku, jest ceną ukształtowaną przez rynek wolny od zakłóceń. W konsekwencji odrzucono argumenty wnioskodawcy w tym zakresie.

- (36) Wnioskodawca dowodził ponadto, że cena w Waidhaus powinna być dostosowana do jakości, dostępności, zbywalności, transportu i innych warunków sprzedaży, które byłyby różne na eksportowym i krajowym rynku gazu ziemnego. Po pierwsze, należy zauważyć, że cena w Waidhaus była rzeczywiście dostosowana poprzez inne koszty transportu dla wywozu i dla rynku krajowego oraz że twierdzenie wnioskodawcy pod tym względem było nieuzasadnione i musiało zostać odrzucone. Odnośnie do pozostałych elementów wniosko­dawca nie dostarczył żadnych dodatkowych informacji ani żadnych dowodów na ich poparcie. W szczególności wnioskodawca nie wykazał, ani nie znaleziono innych informacji na poparcie twierdzenia, że istniały różnice w jakości, dostępności, zbywalności i innych warunkach sprzedaży, które uzasadniałyby dalsze dostosowania; wnioskodawca nie starał się również podać wartości tych rzekomych różnic.
- (37) W tym kontekście wnioskodawca twierdził ponadto, że nie dokonano żadnych dostosowań ceny w Waidhaus ze względu na naturalną przewagę konkurencyjną. W tym zakresie twierdził, że w związku z faktem, iż gaz jest szeroko dostępny w Rosji, lecz nie we Wspólnocie, ceny w Rosji są naturalnie niższe niż ceny gazu wywożonego. Ponadto dowodził, że zdolność wywozowa byłaby ograniczona poprzez ograniczone możliwości istniejącego systemu transportu gazu, które doprowadziłyby do wzrostu cen eksportowych w Rosji. Wnioskodawca dowodził również, że „nienaturalnie wysokie zyski” rosyjskiego dostawcy gazu na rynkach eksportowych powinny być odliczone od zastosowanej ceny Waidhaus.
- (38) Jak stwierdzono w motywie 29 powyżej, głównym kryterium wyboru cen w Waidhaus jako podstawy do ustalenia cen gazu jest to, że tamtejsze ceny właściwie odzwierciedlają cenę normalnie płaconą na rynku wolnym od zniekształceń. Warunki rynkowe dominujące na rynku wewnętrznym nie mają znaczenia w tym kontekście. Dlatego też argumenty te musiały zostać odrzucone.
- (39) Wnioskodawca sprzeciwiał się również temu, że do dostosowanej ceny gazu dodano marżę lokalnych dystrybutorów, twierdząc, że zyski dystrybutorów zostały już wliczone w cenę w Waidhaus. W związku z tym wnioskodawca twierdził, że lokalni dystrybutorzy w Rosji to spółki zależne, będące w całkowitym posiadaniu dostawcy gazu i w związku z tym dodanie zysku tych dystrybutorów stanowi podwójne naliczanie.
- (40) Po pierwsze, należy zauważyć, że marża lokalnych dystrybutorów obejmuje nie tylko marżę zysku wymienionych przedsiębiorstw, lecz również różnicę kosztów pomiędzy zakupem i odsprzedażą gazu ziemnego.
- (41) Po drugie, argument ten nie mógł być już sprawdzony w wystarczającym stopniu. Wynika to z faktu, iż dostawca gazu w Rosji i jego filie nie były przedmiotem obecnego dochodzenia, a związku z tym brakowało informacji na temat jego organizacji i struktury kosztów. Należy również zauważyć, że w tym zakresie sytuacja w Rosji, między innymi odnośnie do bliskich związków między dostawcą gazu i rządem rosyjskim, jest niewystarczająco przejrzysta, aby zapewnić wystarczający dostęp do koniecznych dowodów.
- (42) Ponadto wnioskodawca, na którym spoczywa ciężar przedstawienia dowodów, nie był w stanie dostarczyć żadnych dalszych informacji lub dowodów, które pokazałyby, czy i w jakim stopniu koszty dystrybucji były rzeczywiście uwzględnione w cenie w Waidhaus. Jednakże zważywszy, że klienci na rynku wewnętrznym kupowali gaz od lokalnych dostawców, należało przyjąć, że musieli oni wziąć na siebie lokalne koszty dystrybucji, które nie były jako takie uwzględnione w dostosowanej cenie w Waidhaus. W związku z tym na obecnym etapie dochodzenia należało wziąć pod uwagę, że ta dostosowana cena była uzasadniona i w konsekwencji argument ten odrzucono.
- (43) Niemniej jednak instytucje wspólnotowe również uznały, że wpływ tego konkretnego dostosowania na obliczenie marginesu dumpingu może być znaczący. W związku z powyższym, biorąc pod uwagę szczególną sytuację opisaną w motywie 41, uznano, że jeżeli wnioskodawca dostarczy wystarczające możliwe do potwierdzenia dowody, Komisja może rozważyć ponowne otwarcie dochodzenia w tym zakresie.
- (44) Wnioskodawca również przedstawił zarzuty dotyczące niekonkurencyjności cen na rynku wewnętrznym w Niemczech. Należy odnotować, że dochodzenia prowadzone obecnie przez niemieckie organy ochrony konkurencji dotyczą cen, po których główni niemieccy dystrybutorzy gazu sprzedają go na rynku wewnętrznym, a co za tym idzie, nie ma to znaczenia dla cen, po których rosyjski eksportowany gaz jest sprzedawany w Waidhaus.
- (45) Po dostosowaniu opisanego powyżej kosztu wytwarzania nie dokonano żadnej sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym w rozumieniu art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- (46) Uznano zatem, iż ceny krajowe nie dawały odpowiedniej podstawy do ustalenia normalnej wartości, należało więc zastosować inną metodę. Zgodnie z art. 2 ust. 3 i 6 rozporządzenia podstawowego wartość normalną obliczono poprzez dodanie do kosztów wytworzenia produktu objętego dochodzeniem, ponoszonych przez eksportera, dostosowanych w razie potrzeby zgodnie z motywem 19 powyżej, uzasadnionej wartości SG&A oraz uzasadnionej marży zysku.

(47) Kosztów SG&A oraz kwoty zysku nie można było ustalić na podstawie części wstępnej art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, ponieważ wnioskodawca nie wykazywał reprezentatywnego poziomu sprzedaży produktu objętego dochodzeniem w zwykłym obrocie handlowym. Nie można było zastosować art. 2 ust. 6 lit. a) rozporządzenia podstawowego, ponieważ jest tylko jeden producent objęty postępowaniem. Również art. 2 ust. 6 lit. b) nie mógł zostać zastosowany, ponieważ koszty wytwarzania ponoszone przez wnioskodawcę w odniesieniu do produktów należących do tej samej zasadniczej grupy towarów również musiałyby zostać dostosowane poprzez uwzględnienie kosztów gazu z powodów wskazanych w powyższym motywie 18. W związku z powyższym koszty SG&A oraz kwota zysku zostały ustalone na podstawie art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego.

(48) Zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego koszty SG&A ustalono w oparciu o racjonalną metodę. Rynek Ameryki Północnej odnotował znaczące wielkości sprzedaży krajowej i wysoki poziom konkurencji zarówno wśród krajowych, jak i zagranicznych przedsiębiorstw. W tym względzie uwzględniono ogólnie dostępne informacje na temat dużych przedsiębiorstw działających w sektorze nawozów sztucznych. Ustalono, że najbardziej odpowiednie do celów tego badania będą odpowiednie dane pochodzące od producentów z Ameryki Północnej (Stanów Zjednoczonych i Kanady), ze względu na szeroką dostępność pełnych i wiarygodnych publicznych danych finansowych spółek notowanych na giełdzie pochodzących z tej części świata. W związku z powyższym koszty SG&A i zyski zostały obliczone na podstawie średniej ważonej kosztów SG&A i zysków trzech północnoamerykańskich producentów – należących do największych przedsiębiorstw działających w sektorze nawozów azotowych – w odniesieniu do ich krajowej sprzedaży tej samej ogólnej kategorii produktów (nawozów azotowych). Uznano, że wyżej wymienieni trzej producenci są reprezentatywni dla sektora nawozów azotowych, w związku z czym ich koszty SG&A i zyski są reprezentatywne dla kosztów zazwyczaj ponoszonych przez przedsiębiorstwa działające z powodzeniem w tym segmencie rynku. Należy zauważyć, że nic nie wskazywało na to, iż tak ustalona kwota zysku przekraczałaby zysk osiągnięty przez innych rosyjskich producentów z ich sprzedaży tej samej ogólnej grupy produktów na rynku krajowym.

(49) Przemysł wspólnotowy sprzeciwił się takiemu podejściu do obliczania kosztów SG&A i twierdził, że należało przyjąć koszty własne SG&A wnioskodawcy. Artykuł 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego określa jednakże, iż wielkość kosztów SG&A ustala się w oparciu o faktyczne dane dotyczące produkcji i sprzedaży producenta eksportującego objętego dochodzeniem, w przypadku gdy sprzedaż tej dokonano w zwykłym obrocie handlowym. Jak wspomniano w motywach 45 i 46, sytuacja taka nie miała miejsca w tym przypadku, a zatem argument ten musiał zostać odrzucony.

2. Cena eksportowa

(50) Zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego cena eksportowa została ustalona na podstawie ceny rzeczywiście płaconej lub należnej za produkt objęty postępowaniem w przypadku sprzedaży eksportowej do Wspólnoty.

3. Porównanie

(51) Wartość normalną i cenę eksportową porównywano na podstawie ceny *ex-works*. Aby zapewnić rzetelne porównanie wartości normalnej z ceną eksportową, wzięto pod uwagę, w formie dostosowań, różnice wpływające na ceny i porównywalność cen zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Uwzględniono właściwe dostosowania dotyczące transportu, kredytów, opakowania i opłat bakowych w uzasadnionych przypadkach, o ile przedstawiono precyzyjne dowody na ich poparcie.

4. Margines dumpingu

(52) Zgodnie z art. 2 ust. 11 i 12 rozporządzenia podstawowego margines dumpingu ustalono na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną ceną eksportową.

(53) Dochodzenie wykazało, że w ODP miał miejsce dumping. Ustalony margines dumpingu, wyrażony jako wartość procentowa ceny *cif* na granicy Wspólnoty przed ocenieniem, wynosił 42,06 %.

5. Trwały charakter okoliczności występujących w OD

(54) Zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego zbadano również, czy zmianę okoliczności w odniesieniu do dumpingu można uznać w sposób uzasadniony za trwałą.

(55) W tym względzie należy zaznaczyć, że w pierwotnym dochodzeniu wartość normalna została ustalona na podstawie cen sprzedaży przynoszącej zysk na rynku wewnętrznym Stanów Zjednoczonych, ponieważ Rosja nie była wówczas krajem o gospodarce rynkowej. W kontekście obecnego dochodzenia przeglądowego Rosja uznawana jest za kraj o gospodarce rynkowej, w związku z czym wartość normalna została ustalona na podstawie kosztów własnych produkcji wnioskodawcy, w miarę potrzeby dostosowanych. Nic nie wskazuje na to, że wartość normalna ustalona podczas obecnego przeglądu nie może być uznana za trwałą.

(56) Nie znaleziono dowodów na to, że sprzedaż eksportowa nie miałaby nadal miejsca na obecnym poziomie cen.

(57) Na tej podstawie stwierdza się, że zmiana okoliczności w odniesieniu do pierwotnego dochodzenia dotyczącego dumpingu (obecnie oparta na porównaniu własnej wartości normalnej wnioskodawcy z jego cenami eksportowymi) może być uważana w sposób uzasadniony za trwałą.

D. ZAKOŃCZENIE POSTĘPOWANIA

- (58) Ponieważ w pierwotnym dochodzeniu cło antydumpingowe zostało nałożone w formie określonej kwoty za tonę, powinno zostać nałożone w takiej samej formie w wyniku obecnego dochodzenia. Cło obliczone na podstawie obecnego marginesu dumpingu wyniosłoby 48,09 EUR/tonę.
- (59) Należy przypomnieć, że zgodnie z motywem 94 rozporządzenia Rady (WE) nr 658/2002, nakładającego ostateczne środki w 2002 r., w celu określenia wartości ostatecznego cła nałożonego zgodnie z zasadą niższego cła wykorzystano margines szkody. Zgodnie z art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 658/2002 obecnie obowiązujące cło zależy od specyficznego typu produktu i waha się od 41,42 EUR/tonę do 47,07 EUR/tonę.
- (60) Jako że cło ustalone na podstawie obecnego marginesu dumpingu jest wyższe niż obecnie obowiązujące cło, przegląd powinien się zakończyć bez wprowadzania zmian poziomu cła nakładanego na wnioskodawcę, które to powinno zostać utrzymane na poziomie ostatecznej, ogólnokrajowej stawki celnej, ustalonej w pierwotnym postępowaniu.

E. ZOBOWIĄZANIE

- (61) Wnioskodawca wyraził zainteresowanie złożeniem zobowiązania, lecz nie przedstawił odpowiednio udokumentowanej propozycji w terminie wyznaczonym w art. 8 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. W rezultacie Komisja nie mogła przyjąć zobowiązania wnioskodawcy. Uważa się jednak, że złożoność pewnych kwestii, takich jak:
- 1) wahania cen produktu objętego postępowaniem, które mogą wymagać pewnych form indeksacji cen minimalnych, w sytuacji gdy jednocześnie wahań cen nie można wytłumaczyć w wystarczającym stopniu kluczowymi czynnikami kosztowymi; oraz
  - 2) szczególna sytuacja rynkowa produktu objętego postępowaniem (między innymi spowodowana tym, że przywóz od eksportera podlegającego niniejszemu przeglądowi jest ograniczony),

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 marca 2008 r.

wskazuje na potrzebę dalszego zbadania, czy zobowiązanie łączące zindeksowaną cenę minimalną oraz limit ilościowy byłoby wykonalne.

- (62) Jak wspomniano powyżej, z powodu złożoności problemu wnioskodawca nie mógł przedstawić zobowiązania, które mogłoby być zaakceptowane w ustawowym terminie. W związku z powyższym Rada uznaje, że wnioskodawca na zasadach wyjątku powinien mieć prawo przedstawienia zobowiązania wykraczającego poza wyżej wymieniony termin, lecz nie później niż w ciągu 10 dni kalendarzowych po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

F. UJAWNIECIE INFORMACJI

- (63) Zainteresowane strony zostały poinformowane o istotnych faktach i okolicznościach, stanowiących podstawę zamiaru zakończenia obecnego przeglądu oraz utrzymania obowiązującego cła antydumpingowego na przywóz produktu objętego postępowaniem wytwarzanego przez wnioskodawcę. Wszystkie strony miały możliwość przedstawienia uwag. Ich uwagi zostały wzięte pod uwagę, w uzasadnionych przypadkach, o ile były poparte dowodami,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł

Niniejszym kończy się bez zmiany obowiązujących środków antydumpingowych częściowy przegląd okresowy środków antydumpingowych nałożonych na przywóz nawozów stałych o zawartości azotanu amonu przekraczającej 80 % masy, objętych kodami CN 3102 30 90, 3102 40 90, ex 3102 29 00, ex 3102 60 00, ex 3102 90 00, ex 3105 10 00, ex 3105 20 10, ex 3105 51 00, ex 3105 59 00 i ex 3105 90 91, pochodzących z Rosji, wszczęty zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Rady

D. RUPEL

Przewodniczący